

Het weekend van de coach

Vrijdagavond na 't werk, haasten om tijdig in Kastel te geraken. Een kwartier voor de training per SMS vernemen dat er eentje zich ziek voelt. Ofwel zijt ge ziek, ofwel niet. Ziek voelen, dat moet ge eruit trainen. Allez Soit, 7 man op training en de training die ik opgesteld heb ó voor 10 man ó kan ik zo goed als weggoeien. We moeten alle 10 vooruit, want de minste, bepaalt de sterkte van de totale groep. Snappen ze dat dan niet. Al bij al toch geconcentreerd getraind. Na de speech was de focus aanwezig, dus toch een beetje content. Na de training, haasten om dochters op te pikken aan bus- en treinstation. Half tien in de zetel met een goeie sigaar en één van de betere whisky's.

Zaterdagvoormiddag: tijd voor uitgebreid ontbijt en de gazet. Dan telefoon vanuit Kasterlee. Of ik niet kan coachen in de namiddag, want Jacques is ziek. Allez, de planning ietwat bijsturen, de boodschappen en andere taken sneller dan gepland afwerken en hop, naar Baskas. De pupillen doen niet echt wat ik van ze verwacht. Ik verwacht dan ook veel, misschien teveel. Ik ken zelfs de namen van de spelers niet. Ik zie goeie dingen, maar mis de gedrevenheid die ik bij basketters wil zien. Achteraf zie ik een deel van de kadettenwedstrijd en moet ik te dikwijls met mijn hoofd schudden. 't Is niet goed, maar de meespelende miniemen doen het wel goed. Een beetje content. Dan haasten naar den Okapi. Een uurtje naar ginder en een uurtje terug om toch wel een mindere match te zien. Okapi wint, maar de Antwerp Giants waren te zwak om er een goede wedstrijd van te maken. 't Is niet rap goed, maar toch nog een pintje en een sigaartje in mijn stamcafé.

Zondag: Op tijd naar de bakker en de beenhouwer, want vrouw en kinderen hebben recht op een ontbijt. Zelf eet ik een koffiekoek onderweg naar Westmalle. Voor de match zeg ik de spelers nog eens dat we kans maken als iedereen geconcentreerd is en blijft. De wedstrijd begint niet slecht, iedereen is gefocust. Intensiteit in defence is hoog, spacing in offence en transistie zijn veelal OK. Spirit op de bank is ook in orde, al zit Toon daar met een dikke lip (terecht: op de bank moet ge tegen uw goesting zitten). Ik heb het vermoeden dat het SMS-je van vrijdagavond van hem kwam en beslis een minuut voor de match dat niet hij, maar Pieter zal starten. Wedstrijd verloopt gelijkopgaand, vervangingen zijn geen verzwakking. Laurens, Ruben en Jannes houden ons scorend in de match en iedereen doet zijn verdedigende job: pressure on the ball, run back en help in D. Met de rust is de stand ongeveer gelijk, maar dan lopen we stilaan uit op het veel grotere Westmalle. Ons defensief slopingswerk levert vruchten op. Een bom van Toon en Alec plukt nuttige rebounds en pakt uit met 2 blockshots. Jammer dat het shot van Cedric niet wil vallen, shotters hebben zo van die dagen. Lode en Ferre ontpoppen zich als perfecte assistent coach en nemen een deel van mijn roep- en vloekwerk over en dan kan er voor mij een danske af (het publiek mag ook wel wat hebben). En plots duiken de mankementen op: er wordt geen initiatief meer genomen, de spots worden niet meer gevuld, verantwoordelijkheden worden doorgeschoven. Werkt de stress om te winnen verlamdend? Time-out dan maar om de rust te herstellen. Uiteindelijk wint het beste òteamö en is de coach redelijk content. We hebben alweer een stapje vooruit gezet. Spurtje naar de auto en hup, gehaast naar Diest voor de volgende wedstrijd. Tijdens de rit een tweede koffiekoek gegeten en de wedstrijd in gedachten herspeeld. Verschillende zaken vastgesteld die beter kunnen. Werk voor de komende weken en maanden op training. In Diest gewonnen tegen de tweede in de stand. Geen goede wedstrijd, weer teveel moeten roepen, maar we blijven ongeslagen op kop en de kampioenstitel wenkt. Ook hier weer een aantal zaken gezien die beter kunnen en moeten. Na een trappist (voor de stem) naar huis. Van thuis naar Brussel en terug om dochter naar kot te doen en om 20.00 uur in de zetel: hese stem, mentaal moe, maar redelijk content over het basketweekend. Mijn beloning: een schitterende sigaar en een single malt.

Besluit: de rustpunten tijdens het voorbije weekend waren de zalige rookmomenten.

Toch ben ik deze morgen de sigarettenwinkel zonder stoppen voorbijgereden.
Belofte maakt schuld.

De met afkickverschijnselen kampende coach.